

Трускавецька пісня

Колись давно на півночі передгір'я Східних Карпат, у долині ріки Воротище, тоді великої й глибоководної, знаходився магічний ліс, котрий оберігала чарівна мавка Юзя.

Якось заблукав у ньому простий хлопець на ім'я Едвард, ледь не загинув. Врятувала його лісова красуня. Виникло між ними велике щире почуття. Щоб залишитися з коханим, Юзя відмовилася від безсмертя і вийшла в люди.

Плодом любові обернулася дочка, яку нарекли Нафтусею за темно-коричневе, як нафта, волосся. Дівчинка росла гарною, розумною, мала палку вдачу та дивовижні здібності цілювати людей. Повсякчас допомагала вона їм, а слава про особливий хист поширилася навкруги.

Одного дня привезли здалеку до юної цілительки непритомного молодого красеня Фердинанда, котрий впав із коня й не приходив до тями. Він був заможного роду, не знав ніколи горя і нужди. З першого погляду Нафтуса пристрасно закохалася, докладаючи всіх зусиль для зцілення постраждалого.

Нарешті той опритомнів. Відкривши очі, побачив карооку темноволосу німфу, яку теж дуже вповодобав.

Юнак провів із нею ще кілька днів до повного одужання. Весь цей час вони не розлучалися ні на мить, гуляючи зеленими хащами, слухаючи спів пташок, розважаючись.

Сп'яніла від пристрасті дівчина припинила лікувати, без залишку віддаючи себе милому. Видужавши, Фердинанд відправився додому, пообіцявши повернутися.

Ішли дні, місяці. Молодий чоловік не повертався.

Нафтуса відчула під серцем дитя, народила двійню: Софію й Марію.

Батьки важко переживали доньчину долю. Найбільше їх непокоїло, що та перестала займатися цілительством, занутивши свій дар у сум і журбу. Родина переселилася до лісу, далі від люду.

Проїшли роки, дівчатка підросли. Матуса душі не чула у донечках, котрі її обожнювали, проте не могли зробити щасливою.

Одного дня біля їхнього дерев'яного будиночка зупинилася розкішна карета. Звідти вийшов подорожній, обережно несучи на руках біду, але надзвичайно вродливу молоду жінку. Це виявився Фердинанд.

– Посестрице, пробач! Благаю, допоможи... Моя дружина Броніслава помирає... Люблю її більше, ніж життя! – промовив, затинаючись.

Нафтуса на хвилю залякла. З очей покотилися гірко-солоні сльози. А душу охопила чорна печаль, прокладаючи у змученому серці стежинку від кохання до ненависті.

– Нехай же на труски розколеться усе, що я любила, а ті, хто люблять, перевтіляться у воду! – зронила з вуст нещасна.

Вмить здійнявся шалений ураган. Перетворив майже увесь ліс у тріски (друзки) – гору дрібного хмизу, який заповнив річку, розстелився по землі горбами.

Нафтуса, Фердинанд, Броніслава, Юзя, Едвард, Софія і Марія стали джерелами з цілющою водою. А народ назвав те місце Трускавцем.